

TUBELIGHT #120 Recensieblad voor april — juni 2022 hedendaagse kunst sinds 1998

D. KUNSTCONFETTI IN TILBURG

FIGUUR Van Hieruit II, 26 februari - 3 april 2022
PARK, Tilburg, Wilhelminalpark 53, 5041 ED

Broodnuchter en niet verkleed rijd ik als rasechte Brabander op carnavalszaterdag naar Tilburg voor de opening bij PARK. Een bijzondere ervaring, te meer omdat carnaval na twee jaar pandemie eindelijk weer gevierd mag worden. Ik heb me misschien onnodig ingehouden. Ik beland direct in een gesprek waar het gaat over verende vloeren en plassen bier die de vorige avond gemorst zijn.

Dit slaat meteen een brug naar een van de aantrekkelijke lino'sneden van Ivo van Leeuwen. *Van weemoed naar de nacht* verbeeldt in zwart en wit een scène uit Café Weemoed in Tilburg met een volle ruimte waar gedanst en gesjansd wordt. Een nog spannender werk uit deze serie is *Voltreffer met konijn* waarop een man met een sloom ogend wit konijn in zijn armen een dreun van een bokshandschoen incasseert. Bloed, zweet en tranen vliegen in het rond. Enkele microseconden later zou het hagelwitte konijn besmeurd zijn. Als een film stilgezet op een subliem gekozen moment. De verwijzing naar Joseph Beuys' *Wie man dem toten Hasen die Bilder erklärt* (1965) is onbedoeld.

Zo blijkt kunst steeds voor meerdere interpretaties vatbaar.

De expositie *FIGUUR Van Hieruit II* is een vervolg op een tentoonstelling van een paar jaar eerder, getiteld *Van Hieruit*, waar evenals nu ook een selectie Tilburgse kunstenaars getoond werd die niet eerder te zien waren bij PARK. Waar de vorige keer (onbedoeld) een selectie van meer abstracte werken te zien was met kunstenaars als Stijn Kriele en Nico de Wit, is nu geselecteerd rond het thema FIGUUR. Dit resulteert in werken met herkenbare vormen, zoals bloemen, letters, lichamen en landschappen.

Menselijke figuren zie je heel letterlijk terug in het klassiek ogende werk van Paul van Dongen, afgewisseld met kleinere werkjes van zeewier en schelpen. Met name de vaardigheid en zorgvuldigheid maakt dat je er even met je neus bovenop blijft staan. Het fijne lijnenspel dat te zien is op de etsen linkt onbedoeld met de gele rozenblaadjes van fotograaf Liedeke Kruk aan de overkant van de zaal. De rozenblaadjes tonen tegelijkertijd de perfectie maar ook de meedogenloze imperfectie van de natuur. Alsof je een ouder wordende huid onder de loep neemt. In een aantal grote prints portretteert Kruk bloemen alsof het mensen zijn. Het poederachtige van de prints past prachtig bij de anemonen waarop het zwarte stuifmeel te zien is. Prettige tegenhanger van deze wonderschone fragiliteit is het werk *Frites 2000*. Waar dezelfde fotograaf een groep mensen vastlegt die hongerig een stapel friet en frikandellen aanvalt.

Ik geniet echter het meest van het werk van een aantal jonge kunstenaars. De vijftientigjarige Jesse Fischer toont twee werken met bizarre scènes, getiteld *Dandy boys blowin' out on the trail* en *Harvest Time*. Larissa Schepers is eveneens midden twintig en verrast met haar zorgvuldig geregen kralenwerken. De associatie met vrouwelijkheid en zachtheid contrasteert met de harde boodschappen die zich manifesteren door de kleurverschillen in de kralen. *Please stop this, shit please stop* krijgt in het licht van de oorlog die in Oekraïne woedt een extra lading.

Ema Vaneková is met eenentwintig jaar de jongste deelnemer. Haar werk oogt naïef door de eenvoudige voorstellingen, vlak ogende figuren en de vaak rechte voor- of bovenaanzichten. De structuren die ze gebruikt om de ruimte rond de figuratie op te vullen zijn kenmerkend voor haar beeldtaal. De meeste werken zag ik eerder tijdens de expositie na haar residentie bij Van Gogh AiR. Maar ze verrast me hier met een kleurig tweezijdig beschilderd kamerscherm. Ema werd in Slowakije geboren. De titels van de werken zijn vaak Slowaaks en de folkloristische elementen tonen dat ze een kind van twee culturen is. Vaneková heeft haar atelier op een steenworp afstand van PARK. Het was deels na een gesprek met haar dat de curatoren van PARK hun longlist van de tentoonstelling aanvulden met nieuwe namen, vertellen Linda Arts en Liza Voetman, twee van de vier curatoren van PARK.

Ik stelde hen de vraag waarom ze deze groepstentoonstelling met Tilburgse kunstenaars organiseren. 'Wij zitten eigenlijk tussen Kunstpodium T en Museum De Pont in. De eerste is vooral gericht op jong talent en De Pont toont de meer gevestigde kunstenaars. Er is nauwelijks ruimte voor beeldende kunstenaars in Tilburg om hun werk in de stad te exposeren. We zijn daarom ook graag een podium voor Tilburgse makers. Dat is goed voor het draagvlak. Tilburg heeft ook veel te bieden.' Dat de kunstenaars elkaar niet allemaal kennen, bewijst voor mij deels al

het nut van een dergelijke groepstentoonstelling. Want het is belangrijk om te weten in welk speelveld je je bevindt. Zo draagt PARK bij aan een actief netwerk voor *Tilburg, Stad van Makers*, die de stad graag wil zijn.

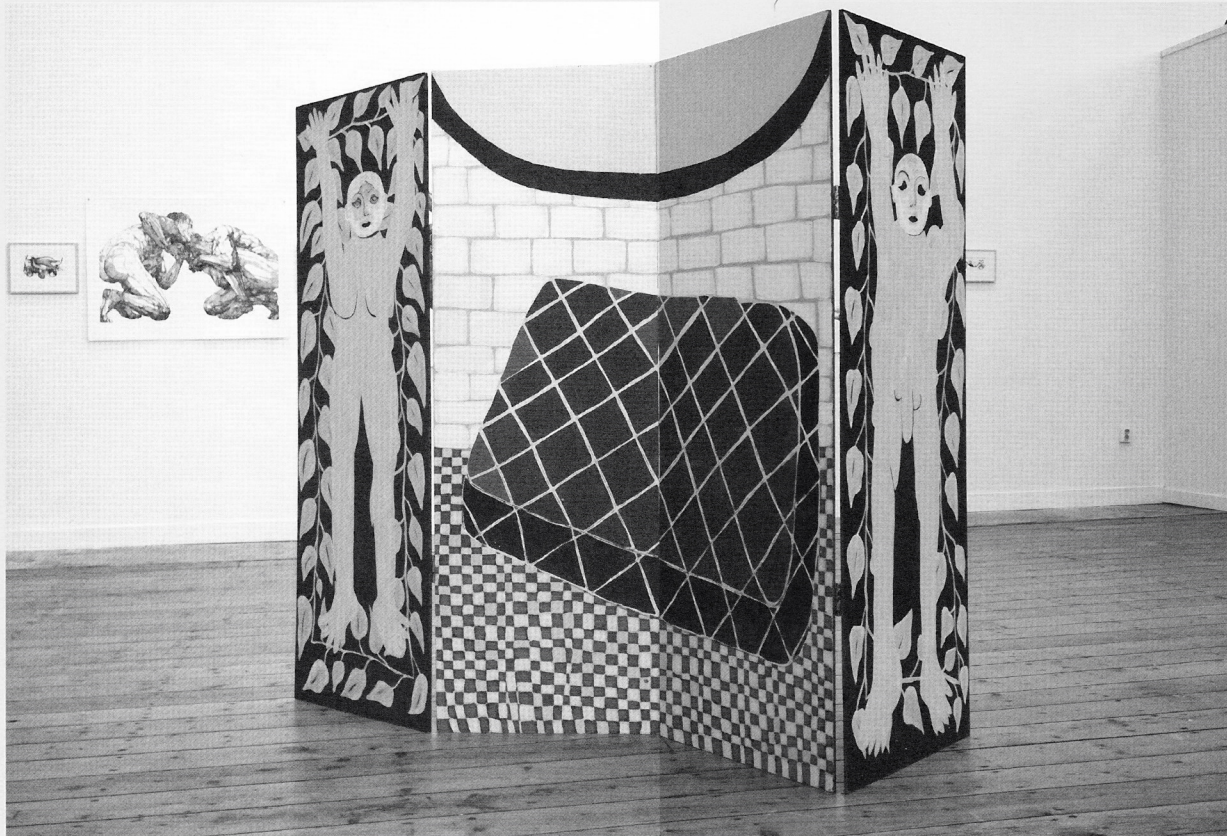
"We willen niet alleen de stad en de makers, maar ook onszelf verrassen", zegt Voetman. Dit gebeurt onder andere middels kunstenaarsgesprekken en KOMMA, een randprogramma waarbij makers uit andere (kunst)disciplines mogen reageren op het getoonde werk. Deze keer laten stadsdichter Rodgairo Dalnoot en HUT (Kunstcollectief Humanisten Uit Tilburg) zich inspireren door de tentoonstelling.

Hoewel je zou kunnen denken dat een groepstentoonstelling eindigt in een soort vlees-noch-vis-verhaal ben ik juist van mening dat het een garantie is tot succes. Je ziet altijd wel iets dat je aanspreekt. Met in FIGUUR de mix van disciplines; videokunst tot keramiek en grafisch tot textiel werk en de veelkleurigheid in de werken zelf is de kunst hier als confetti. Ik word er vrolijk van. Als je een bezoek combineert met iets uit het randprogramma geeft dat zeker meer diepte en context aan je bezoek. Dus ik adviseer hun agenda in de gaten te houden.

Rebecca Nelemans die de tentoonstelling opende duidde treffend: 'In tijden van oorlog is de kunst er om de zinnen te verzetten, een spiegel voor te houden en geeft zoals Van Gogh zei 'wrijving van gedachten'. En ik zou daar aan toe willen voegen dat je in tijden van carnaval je ook in een tentoonstellingsruimte kunt laten overvallen door zotheid, spot en uitbundigheid.

Eva Geene

Eva Geene (Ma) studeerde af als museumconservator aan de Universiteit van Amsterdam. Ze is werkzaam bij het Vincent van Goghhuis, als freelancer actief en is eigenaar van de vintage winkel Eva's Appels om haar voorliefde voor moois uit het verleden vorm te geven.

Ema Vaneková, *Het Gevallen Huis*, kamerscherm, 180x240 cm, 2019-2020

Ivo van Leeuwen, *Voltreffer met Konijn*, lino snede

Larissa Schepers, *Please stop this, shit please stop*, textiel